

عنوان مقاله:

تأملی بر شرط «انتفاء التهمة» در شاهد

محل انتشار:

فصلنامه فقه و اصول، دوره 52، شماره 1 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

صدیقه سادات سجادی - دانشگاه میبد

عباس کلانتری خلیل آباد - دانشگاه میبد

نفیسه متولی زاده نایینی - دانشگاه میبد

خلاصه مقاله:

گواهی شهود در دادگاه‌ها از جمله ادله اثبات در حقوق کیفری و مدنی است. برای اطمینان به نتایج گواهی، شرایط سخت‌گیرانه‌ای برای شاهد در نظر گرفته شده است که بنابر نظر مشهور فقهای شیعه عبارتند از: بلوغ و عقل، اسلام و طهارت مولد، عدالت و انتفاء تهمت. گرچه متهم نبودن شاهد، یکی از صفاتی قلمداد شده است که فقدان آن، شاهد را با عدم قبولی شهادتش مواجه می‌کند؛ ولی دقت در کلمات فقها و تعبیرات آنها در این مورد نشان می‌دهد که آنچه به عنوان مانع شهادت مطرح است متهم بودن شاهد و احتمال شهادت ناحق وی به جانبداری از یکی از طرفین دعوا نیست؛ چرا که با پذیرش عدالت وی، این احتمال ضعیف و یا منتفی است؛ بلکه ذینفع بودن شاهد در شهادت است. در این راستا دیدگاه فقهای که به جای شرط «انتفاء تهمت» از شرط «ذینفع نبودن شاهد» استفاده کرده‌اند ترجیح داده شده است.

کلمات کلیدی:

کلید واژه: شاهد، شرایط شاهد، انتفاء تهمت، ذینفع نبودن در شهادت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1141286>

